

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer <i>C 1638 / 2021</i>
Repertoriumnummer <i>2021 / 1494</i>
Datum van uitspraak 23 april 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/561 - (overleden) - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

OPSCHORTING

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002094954-0001-0017-01-01-1

Not.nr. DE.64.L7.000768/15

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. (RRN)
geboren te op
wonende te
overleden te op 24 november 2019
- beklaagde -
2. nr. *760* (RRN)
geboren te op
wonende te
- beklaagde -
3. nr. **Mr.** bewindvoerder over
advocaat,
met kantoor te
- voorlopig bewindvoerder -

verdacht van:

de eerste en de tweede

om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met artikel 12, § 1 Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen,

PAGE 01-00002094954-0002-0017-01-01-4

een grote hoeveelheid afvalstoffen, onder meer glazen flessen en bokalen, huisraad, sloopafval, mazoutopslag tanks en –bidons, organisch afval, autowrakken, klein gevaarlijk afval, papier- en kartonafval, grofvuil, groenafval, textielafval, afgedankte elektronische en elektrische apparatuur, afvalbanden, brandblusapparaten, afgedankte caravans gevuld met afval te hebben opgeslagen,

te **in de periode van 10 februari 2015 tot en met 23 december 2016.**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3., § 1, eerste lid Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4. Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 25 maart 2019 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

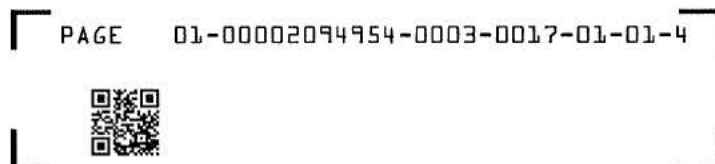
1.

De rechtbank:

- *verklaart eerste beklagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlastelegging;*
- ***GELAST de OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling van eerste beklagde **gedurende een proeftermijn van drie jaar**, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, de tenlastelegging bewezen is verklaard en eerste beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat eerste beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.*

Bijdrage - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- *veroordeelt eerste beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;*
- *legt eerste beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **53,58 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.*

* * *

2.

De rechtbank:

- *verklaart tweede beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlastelegging;*
- ***GELAST de OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling van tweede beklaagde **gedurende een proeftermijn van drie jaar**, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, de tenlastelegging bewezen is verklaard en tweede beklaagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat tweede beklaagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.*

Bijdrage - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- *veroordeelt beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;*
- *legt beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **53,58 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;*

Kosten

┌ PAGE 01-00002094954-0004-0017-01-01-4 ─┐

De rechtbank veroordeelt **eerste en tweede beklagde hoofdelijk** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **648,01 euro**.

OP BURGERLIJK GEBIED

✓ **Herstelvordering**

VEROORDEELT bij toepassing van artikel 16.6.4 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid de beklagden **hoofdelijk tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen, te binnen een termijn van 2 jaar na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging per beklagde bij het niet-uitvoering van deze veroordeling binnen de gestelde termijn.**

VERPLICHT de beklagden hoofdelijk, op grond van artikel 16.6.4, tweede lid DABM, tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.

ZEGT VOOR RECHT dat de voorgemelde termijn enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en helemaal niet een dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb.

ZEGT VOOR RECHT dat maximaal een bedrag van 12.500 euro per beklagde aan dwangsommen kan verbeurd worden."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19 april 2019 door de beklagde tegen "alle beschikkingen van het vonnis";
- 24 april 2019 door de beklagde tegen "alle beschikkingen van het vonnis";
- 24 april 2019 door meester in zijn hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder voor tegen "alle beschikkingen van het vonnis";
- 26 april 2019 door het openbaar ministerie tegen "alle beschikkingen op strafgebied" ten aanzien van de beklagden en .

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 19 april 2019 door de advocaat van de beklagde ;
- 24 april 2019 door de advocaat van de beklagde ;

- 24 april 2019 door meester _____ in zijn hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder voor _____ ;
- 26 april 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 3 september 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 11 maart 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 11 maart 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- meester _____, in zijn hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder voor _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 25 maart 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de procedure, de schuld en de straf en op burgerlijk gebied met betrekking tot de herstellvordering. In de rubriek “Andere” herhaalt hij dat hij het niet eens is met de beslissing over de herstellvordering.

Ook in het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende grievensformulier wordt bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de procedure (schending van de rechten van verdediging, schending motiveringsverplichting), de schuld (de beklaagde meent niet schuldig te zijn), de straf en op burgerlijk gebied met betrekking tot de herstellvordering.

Meester [redacted], in zijn hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder voor [redacted] diende eveneens een grievenformulier in. Daarin duidde hij grieven aan met betrekking tot de procedure (schending van het recht van verdediging, motiveringsgebreken, overschrijding van de redelijke termijn), de schuld (de beklaagde [redacted] is geestesgestoord en dus niet strafrechtelijk verantwoordelijk), de straf en op burgerlijk gebied met betrekking tot de herstellvordering.

Het openbaar ministerie stelt in het ten aanzien van de beide beklaagden samen ingediende grievenformulier het niet eens te zijn met de beslissing van de eerste rechter om de gunst van de opschorting te verlenen en meent dat er een straf moet worden opgelegd. Verder is het openbaar ministerie gegriefd door de beslissing van de eerste rechter over de herstellvordering, meer bepaald wat betreft het maximumbedrag aan te verbeuren dwangsommen en de termijn voor het uitvoeren van de herstellvordering.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden [redacted], [redacted] en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

2.4 Krachtens artikel 499/1, § 1 oud Burgerlijk Wetboek vertegenwoordigt de bewindvoerder over de persoon de beschermde persoon bij het verrichten van een rechtshandeling of proceshandeling met betrekking tot de persoon, voor zover deze handeling valt onder de rechterlijke beschermingsmaatregel bedoeld in artikel 492/1, § 1. Krachtens artikel 499/1, § 2 oud Burgerlijk Wetboek beheert de bewindvoerder over de goederen, de goederen van de beschermde persoon zoals een goede huisvader en vertegenwoordigt de beschermde persoon bij het verrichten van een rechtshandeling of proceshandeling met betrekking tot deze goederen, voor zover deze handeling valt onder de rechterlijke beschermingsmaatregel bedoeld in artikel 492/1, § 2 Burgerlijk Wetboek.

De strafvordering houdt geen verband met een van de handelingen vermeld in artikel 492/1, § 1 en § 2 oud Burgerlijk Wetboek die betrekking hebben op de bescherming van de persoon of goederen van de beschermde persoon, maar beoogt de schuldigverklaring van de beklaagde en zijn veroordeling tot bij de wet bepaalde straffen of maatregelen. Het feit dat die straffen of maatregelen de persoon of goederen van de beklaagde treffen, doet hieraan geen afbreuk.

Hieruit volgt dat de bewindvoerder die is aangesteld om een beschermde persoon te vertegenwoordigen, geen hoedanigheid heeft om hoger beroep in te stellen tegen een beslissing over de strafvordering tegen die beschermde persoon.

Het hoger beroep op strafgebied van meester [redacted] in zijn hoedanigheid van bewindvoerder voor [redacted] is daarom niet ontvankelijk. Enkel zijn hoger beroep op burgerrechtelijk gebied, met name tegen de beslissing over de herstellvordering, is ontvankelijk.

2.5 Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De eerste rechter vatte de feiten samen als volgt:

“Tweede beklagde staat sinds 8 januari 2015 onder voorlopig bewind. Ze zou leiden aan het syndroom van Diogenes. Op 10 februari 2015 gaan verbalisanten samen met de gemeentelijke milieuambtenaar over tot controle van het terrein waarop beklagden wonen. In de omgeving rond de stacaravan waar het koppel vermoedelijk woont, treffen de verbalisanten een waar stort aan. Er liggen allerlei spullen: glazen flessen en bokaal, huisraad, sloopafval, mazoutopslag tanks en -bidons, houtvuur, etenswaren, uitwerpselen, zeven autowrakken, klein gevaarlijk afval van huishoudelijke oorsprong, papier en karton afval, grofvuil, groenafval, textielafval, afgedankte elektronische en elektrische apparatuur, afvalbanden en brandblusapparaten. Al deze zaken liggen door elkaar en vormen samen een enorme berg afval. Er is geen enkele vorm van sorteren van al dit afval wat duidelijk in strijd is met de VLAREM wetgeving. De verbalisanten zien eveneens een vervallen en onbewoonbare woonst staan en enkele vervallen caravans. Ook deze zitten vol met afval en rommel.

In één van de caravans zien de verbalisanten licht branden. Ze kloppen aan en na enige tijd komt een man naar buiten. De verbalisanten maken zich kenbaar en leggen de reden van hun komst uit. Ze identificeren de man als Enkele ogenblikken later komt *buiten.*

zegt dat ze juist aan het opruimen was begonnen. In de caravan waar het koppel leeft, is de toestand eveneens schrijnend. De grond, het aanrecht en de salontafel liggen vol rommel, afval en etensresten. In de caravan is amper plaats om te bewegen en het ruikt er indringend naar ammoniak.

De goederen die er liggen zijn volgens allemaal haar eigendom. Volgens *is zijn echtgenote verantwoordelijk voor het afval, zij heeft volgens hem verzamelwoede en de spullen zijn haar eigendom. Gezien ze gehuwd zijn met scheiding van goederen, wil hij hier niets mee te maken hebben. Hij ondergaat blijkbaar alles. Wanneer de verbalisanten hem confronteren met het feit dat hij bijvoorbeeld de autowrakken toch kan verkopen, zegt hij dat dit niet mag van zijn vrouw.*

In verhoor stelt tweede beklagde dat ze aan het opruimen zijn. Ze gooit niet graag iets weg, doch ontkent een verzamelwoede te hebben. Ze vindt niet dat er een probleem is op haar terrein op het gebied van afval en gezondheid.

Eerste beklagde verwijst in verhoor naar zijn vrouw: hij tracht het probleem op te lossen maar het is zijn echtgenote die het afval verzamelt. Hij is aan het opruimen doch moet dit alleen doen: zijn vrouw helpt hem niet. Hij is hartpatiënt en dient regelmatig te rusten. Zijn echtgenote heeft een verzamelwoede. Ze hebben intussen in 3 caravans gewoond om reden dat ze allerlei afval in de caravans begint te stapelen zodat het onmogelijk wordt hier nog in te leven. De woning is niet meer bewoonbaar om reden dat er het binnen regent. Het dak

was versleten en ze hadden geen geld om dit te laten herstellen. Er is ook een blikseminslag geweest. Hij vindt wel degelijk dat er probleem is op ons terrein aangaande afval en gezondheid. Zo lopen er veel ratten en vliegen er ontelbare wespen.

Op 21 januari 2016 blijkt de situatie niet gewijzigd te zijn. De voorlopig bewindvoerder tracht de grond te verkopen. Enkel tweede beklagde staat onder voorlopig bewind. De grond is ook eigendom van tweede beklagde.

Ook op 14 juli 2016 is de situatie nog steeds schrijnend te noemen: er is een lichte verbetering (slechts twee autowrakken) doch het terrein ligt nog steeds vol met afval. Tweede beklagde is zich nog steeds niet bewust van de ernst van de situatie en heeft nog steeds geen probleeminzicht volgens de verbalisanten. Haar man bevestigt opnieuw - op een moment dat zij het niet hoort - dat zijn vrouw nauwelijks iets kan/wil weg gooien. De bewindvoerder, mr. schat de kostprijs van de saneringswerken op 35.000 euro tot 40.000 euro.

Ook op eind december 2016 lijkt de toestand ongewijzigd. Tweede beklagde deelde aan de deskundige mee dat de afvalstoffen het gevolg zijn van de inboedel van haar ouders als deze van haar echtgenoot. Volgens haar heeft haar echtgenoot verzamelwoede. Volgens de deskundige lijdt tweede beklagde niet aan een geestesstoornis.

Op 21 september 2018 blijkt een deel van het afval verwijderd te zijn, maar de toestand blijft erg. Een deel van het afval is overgroeid."

4. De beklagde is overleden op 24 november 2019 (zie overlijdensakte, overgemaakt door meester op 6 augustus 2020). De strafvordering is wat hem betreft vervallen.

5.1 De beklagde voert aan dat de vaststellingen opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal van 10 februari 2015 onregelmatig zouden zijn, omdat de verbalisanten het terrein hebben betreden zonder voorafgaande toestemming van en/of wijlen De door de verbalisanten verrichte handelingen kunnen volgens de beklagde nochtans niet worden gekaderd in de uitoefening van hun preventieve toezichtbevoegdheid, aangezien er een redelijk vermoeden van misdrijf was.

5.2 De verbalisanten vermeldden op pagina 2 van het aanvankelijk proces-verbaal:

"Krijgen via het openbaar gerucht kennis van een verontrustende toestand inzake milieu en gezondheid op het adres (...)

Samen met de gemeentelijke milieuambtenaar van en collega's en beiden inspecteur, begeven we ons op 10/02/2015 omstreeks 10.10 uur ter plaatse. Om 10.20 uur komen we aan ter plaatse en bellen we aan de bel die zich vooraan aan het domein bevindt. Er komt geen reactie.

Wij roepen luid en duidelijk, van aan de omheining dat we van de politie zijn en dat we de grond betreden. Wij betreden de grond op basis van artikel 16.3.12 van het decreet algemeen milieubeleid. Wij klimmen hierbij over de lage omheining, bestaande uit ursusdraad."

Artikel 16.3.9, § 1 Decreet algemene bepalingen milieubeleid bepaalde op het ogenblik van de feiten: *"De toezichthouders zien toe op de naleving van de milieuwetgeving, vermeld in artikel 16.1.1, eerste lid."*

Artikel 16.3.10 Decreet algemeen bepalingen milieubeleid stelt: *"Bij de uitvoering van hun toezichtopdrachten beschikken toezichthouders over de volgende toezichtrechten: 1° het recht op toegang, vermeld in artikel 16.3.12."*

Volgens artikel 16.3.12 mogen toezichthouders altijd, zonder voorafgaande verwittiging, elke plaats vrij betreden en het benodigde materiaal meenemen. Zij moeten hierbij de interne en externe veiligheidsprocedures respecteren. Verder bepaalt dit artikel: *"Tot de bewoonde lokalen hebben ze echter alleen toegang als ze aan een van de volgende voorwaarden voldoen:*

1° ze hebben de voorafgaande en schriftelijke toestemming gekregen van de bewoner;
2° ze werden ertoe voorafgaandelijk en schriftelijk gemachtigd door de rechter in de politierechtbank. In dat geval hebben de toezichthouders alleen toegang tussen vijf uur 's morgens en eenentwintig uur 's avonds."

5.3 Het gegeven dat de verbalisanten zich naar het terrein van de beklaagde hebben begeven, *"nadat ze via het openbaar gerucht kennis hadden gekregen van een verontrustende toestand inzake milieu en gezondheid"*, impliceert niet dat de verbalisanten, door het terrein te betreden, niet handelden in het kader van hun toezichtbevoegdheid. Uit deze uiterst beperkte gegevens kan immers niet worden afgeleid dat er sprake was van een redelijk vermoeden van misdrijf. De handelingen die de verbalisanten ter plaatse stelden, kunnen dus niet worden beschouwd als opsporingshandelingen in het kader van een opsporingsonderzoek.

De verbalisanten vermeldden op pagina 4 van het aanvankelijk proces-verbaal ook nog dat:

- volgens de verkregen informatie lijdt aan verzamelwoede;
- volgens de verkregen informatie een bewindvoerder werd aangesteld voor wie de verbalisanten vertelde dat hij geen medewerking verkreeg van haar en dat *"ze de zaak in beroep had getrokken."* Haar advocaat was meester uit

Ook deze vaag omschreven gegevens laten niet toe te stellen dat er al een redelijk vermoeden van misdrijf was.

Hetzelfde geldt voor het bestuurlijk verslag van de milieuambtenaar waarnaar de beklagde verwijst. Dit verslag werd immers pas opgesteld naar aanleiding van en nà het plaatsbezoek.

De milieuambtenaar schrijft in dit verslag onder meer (p. 28 en 29 strafdossier): *“De bewoners (...) hebben reeds vele jaren een onderkomen gezocht in een woonwagen die zij op het perceel hebben ingeplant. Naast en rondom de woonwagen is er door de levenswijze van de bewoners de afgelopen jaren een stortplaats ontstaan van allerlei goederen, voornamelijk van huishoudelijke aard.”* In tegenstelling tot wat de beklagde suggereert, blijkt hieruit niet dat de verbalisanten al jaren op de hoogte waren van deze toestand. Alleen al uit de op 10 februari 2015 gedane vaststellingen, zoals die onder meer blijken uit de foto's, blijkt dat het niet anders kan dan dat deze toestand niet van de ene dag op de andere is ontstaan, maar het gevolg is van de levenswijze van de beklagde en haar overleden echtgenoot gedurende de daaraan voorafgaande jaren, zonder dat de verbalisanten daarvan noodzakelijkerwijs gedurende al die tijd op de hoogte waren.

De verbalisanten hebben zich voor het betreden van het terrein daarom terecht beroepen op artikel 16.3.12 Decreet algemene bepalingen milieubeleid.

De verbalisanten hebben ook de caravan betreden waarin en wijlen haar echtgenoot een onderkomen hadden gezocht, omdat hun woning onbewoonbaar was geworden. De verbalisanten schrijven daarover op pagina 3 van het aanvankelijk proces-verbaal: *“We krijgen tevens toelating van om in de caravan te gaan. Ook hier nemen we foto's. Om 10.40 uur laat ons vrijwillig binnen in haar caravan.”* De verbalisanten hadden dus de voorafgaande toestemming gekregen van de beklagde om de caravan te betreden. Ook al blijkt niet dat deze toestemming schriftelijk werd vastgelegd, dit heeft niet tot gevolg dat de in de caravan gedane vaststellingen onregelmatig zouden zijn. De voorwaarde van een (voorafgaande en) schriftelijke toestemming, opgenomen in artikel 12.3.12, 1° Decreet algemene bepalingen milieubeleid, is niet voorgeschreven op straffe van nietigheid. Bovendien heeft deze onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs niet aangetast en is het gebruik ervan niet in strijd met het recht op een eerlijk proces (artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering). De beklagde had gedurende de volledige procedure de mogelijkheid om hierover tegenspraak te voeren.

6. De aan de beklagde te last gelegde feiten zijn bewezen, zoals onder meer blijkt uit de vaststellingen van de verbalisanten, weergegeven op pagina 2 en 3 van het strafdossier, de foto's op pagina 5 tot en met 27 van het strafdossier en het bestuurlijk verslag van de milieuambtenaar.

Uit de materiële feiten volgt dat de beklagde de feiten wetens en willens en dus met opzet pleegde. De beklagde maakt een grond van rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid niet enigszins aannemelijk.

In tegenstelling tot wat de beklaagde aanvoert, leed ze op het ogenblik van de feiten niet aan een geestesstoornis die haar oordeelsvermogen of de controle over haar daden heeft tenietgedaan. Ook nu is dit nog steeds niet het geval. Het hof verwijst hiervoor naar het verslag van forensisch psychiater aangesteld bij tussenvonnis van de
eerste rechter van 23 oktober 2017. Psycholoog lie de beklaagde lange
tijd opvolgde, stelt in zijn verslag van 19 maart 2015 eveneens dat de beklaagde niet
geestesziek is (p. 7 verslag – onderkapt 6). Het gegeven dat de beklaagde onder bewind werd
geplaatst, doet hieraan geen afbreuk.

Dat de beklaagde *“niet de bedoeling heeft gehad om een misdrijf te plegen”*, of niet de intentie had *“om zich schuldig te maken aan een inbreuk op artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen”* neemt het opzettelijk karakter van het misdrijf niet weg.

De feiten moeten aan de beklaagde worden toegerekend.

7.1 Het door de beklaagde gepleegde misdrijf is ernstig. Het opslaan van allerlei afval, zelfs op eigen terrein, schaadt immers de leefbaarheid van de omgeving. De beklaagde bracht ook de volksgezondheid in gevaar, aangezien het afval onder meer ratten en ander ongedierte aantrok.

De beklaagde is 77 jaar en heeft nog een relatief gunstig strafrechtelijk verleden. Ze werd verschillende decennia geleden twee maal veroordeeld tot een geldboete voor het niet tijdig neerleggen van de jaarrekening van vennootschappen.

In het voordeel van de beklaagde houdt het hof er rekening mee dat ze kampte met een verzamelwoede waardoor ze zeer moeilijk zaken kon loslaten en er afstand van nemen, hoewel dit haar ongetwijfeld moet hebben gehinderd in haar dagelijks functioneren. Ondertussen is alle afval rond de woning volledig opgeruimd, zijn de caravans weg en werd het terrein verkocht. De beklaagde verblijft momenteel in een serviceflat.

7.2 Terecht stelt de beklaagde dat de redelijke termijn is overschreden, zoals bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (BS, 19 augustus 1955, err. BS, 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag).

De beklaagde werd voor het eerst verhoord over de haar te last gelegde feiten op 13 augustus 2015. Het onderzoek was afgerond op 23 december 2016. Het openbaar ministerie dagvaardde de beklaagde voor de eerste rechter op 3 juni 2017. De zaak werd behandeld voor de eerste rechter op de rechtszitting van 25 september 2017. Er volgde een tussenvonnis tot aanstelling van een arts-deskundige op 23 oktober 2017. De zaak kon pas verder worden behandeld op de rechtszitting van 28 januari 2019, waarna er een eindvonnis

volgde op 25 maart 2019. De beklaagden en het openbaar ministerie tekenden beroep aan tegen het vonnis. Dit hoger beroep werd ingeleid op de rechtszitting van het hof van 3 september 2020, om te worden behandeld op de rechtszitting van 11 maart 2021.

Hieruit blijkt dat het dossier verschillende periodes van stilstand heeft gekend, die niet aan de beklagde te wijten zijn, noch aan de complexiteit van het dossier.

De hoger aangehaalde verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof moet verbinden aan deze vaststelling.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Zo de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, zou het hof de beklagde een geldboete hebben opgelegd van 300 euro, nog te vermeerderen met de deciemmen. Nu de redelijke termijn is overschreden en om de sociale reclassering van de beklagde niet in het gedrang te brengen, bevestigt het hof de beslissing van de eerste rechter om haar de gunst van de opschorting te verlenen, gedurende een proeftermijn van drie jaar. De beklagde voldoet daarvoor aan de wettelijke voorwaarden. Ze is immers nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, en bovendien zijn de feiten niet van die aard dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf.

8. De beklagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020). Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter, met dien verstande dat het actueel bedrag van de vaste vergoeding nu 50,45 euro is, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het

indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

Terecht veroordeelde de eerste rechter de beklaagde tot het betalen van de bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

9.1 Het openbaar ministerie vorderde in de dagvaarding de veroordeling van de beklaagde tot het verwijderen van het achtergelaten afval binnen een door de rechter te bepalen termijn, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging (artikel 16.6.4 Decreet algemene bepalingen milieubeleid).

Op de rechtszitting van 11 maart 2021 stelde het openbaar ministerie deze herstelmaatregel niet langer te vorderen.

9.2 Artikel 16.6.4 Decreet algemene bepalingen milieubeleid bepaalt:

“Wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, wordt door de strafrechter veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.”

De beklaagde wordt door het hof schuldig bevonden aan een inbreuk op artikel 12, § 1 Materialendecreet. Uit het proces-verbaal van 28 juli 2020 blijkt dat alle afval buiten is opgeruimd. De autowrakken en caravans zijn weg. Wel steekt de bouwvallige woning die op het terrein staat, nog vol vuilnis. Ook het niet afgesloten bijgebouw waarvan de muren deels zijn afgebroken, steekt nog zichtbaar vol vuilnis (zie foto 7, navolgend proces-verbaal van 28 juli 2020).

Het herstel met toepassing van artikel 16.6.4 Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid is dus niet zonder voorwerp, en het is nog steeds noodzakelijk om het herstel met toepassing van deze bepaling te bevelen. Dat de beklaagde het terrein met daarop de woning inmiddels heeft verkocht, is daarbij zonder relevantie. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat de bewindvoerder machtiging van de vrederechter heeft verkregen om de woning te laten slopen en het afval te laten afvoeren (zie stuk 3 van de bewindvoerder).

Rekening houdend met het gegeven dat het onroerend goed werd verkocht en nu de beklaagde onder bewind staat, wat aanleiding kan geven tot ongewilde vertragingen, bepaalt het hof de hersteltermijn net als de eerste rechter op twee jaar.

Nu dit niet langer wordt gevorderd door het openbaar ministerie, kan het hof geen dwangsom opleggen.

Terecht verplichtte de eerste rechter de beklaagde tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest, met toepassing van artikel 16.6.4, tweede lid Decreet algemene bepalingen milieubeleid.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart het hoger beroep op strafgebied van meester _____ in zijn hoedanigheid van bewindvoerder over _____ niet ontvankelijk;

verklaart het hoger beroep met betrekking tot de herstellvordering, aangetekend door meester _____ in zijn hoedanigheid van bewindvoerder over _____ de beroepen van de beklagden _____ en van het openbaar ministerie ontvankelijk en beslist over de grond ervan:

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden **als volgt:**

op strafgebied:

verklaart de strafvordering voor de beklagde _____ vervallen als gevolg van zijn overlijden op 24 november 2019;

verklaart de beklagde _____ schuldig aan de enige telastlegging;

gelast voor de beklagde _____ voor deze telastlegging de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor een termijn van drie jaar;

veroordeelt de beklagde _____ tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklagde _____ tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 648,01 euro in eerste aanleg en 262,98 euro in beroep;

wat betreft de herstellvordering:

veroordeelt de beklaagde met toepassing van artikel 16.6.4, eerste lid Decreet algemene bepalingen milieubeleid tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de te achtergelaten afvalstoffen, binnen een termijn van twee jaar na het in kracht van gewijsde treden van dit arrest;

verplicht de beklaagde op grond van artikel 16.6.4, tweede lid Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.

Kosten eerste aanleg: € 648,01

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 45,00
Afschriften akten HB:	€ 12,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 105,00
Dagv	: € 26,67
Dagv.	: € 50,40

€ 239,07

+ 10 %: € 23,91

Totaal: € 262,98

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend raadsheer _____ die mede over de zaak heeft beraadslaagd en in de onmogelijkheid verkeert het arrest te ondertekenen (art. 785 Ger.W.) en in openbare rechtszitting van **23 april 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

